

VII.

Betræknng

over

Udkast til Lov om Forandring i Forordningen om Daaben af 30te Mai 1828.

(Udgiven af Landstingets Udvalg.)

Lovudkastet indeholder deels Ophævelse af de i Frd. 30te Mai 1828 §§ 5 og 6 anordnede Evangsmidler imod Forsømmelse af Barnebaaben ud over den lovbestemte Frist, deels Henvisning til kirkelig Sjælesorg og Disciplin i de borgerlige Evangsmidlers Sted.

Hvad den første Deel af Lovudkastet angaaer, vil det uden Tvivl finde almindelig Anerkjendelse, at herved er gjort et Skridt til at frigjøre vor kirkelige Lovgivning fra et System, som er blevet indtrængt i det kirkelige Liv imod et kristeligt Kirkesamfunds Aand og Grundfætninger.

Istedetfor den hidtil gjældende Evangsforanstaltning henviser der næst Lovudkastet „udelukkende til kirkelig Sjælesorg og Disciplin,“ eller — som det i Motiverne er nærmere betegnet — til „Formaninger og Paamindelser, midlertidig Udelukkelse fra Samfund med Kirken og Deeltagelse i dens Goder, og endelig . . . definitiv Udelukkelse af Folketirken.“ Hvad her er udtalt, er ligefrem Anvendelse af Kirkelovgivningens ingenstunde ophævede Bestemmelser, og forsaavidt synes ingen grundet Indvending at kunne gjøres imod denne Deel af Lovudkastet.

Alligevel formener Udvalget, at Sagen stiller sig anderledes, naar der sees hen til de virkelig stedfindende Forhold. Om disse maa antages at gjælde, hvad der er udtalt for 30te Mai siden: at „der i Lovene selv er Meget for den Mening, at Gensigtigheden nu ikke længere er besøiet til at sætte i Bånd, men blot til at anvende den mindre Excommunication, hvilken dog . . . kun bør anvendes med yderste Varsomhed“ (Orstedes Haandbog, II. S. 36). Under en saadan Tingenes Stilling synes det, som om en bestemt Henvisning i den nærværende Anledning til den kirkelige Disciplin, som trædende istedetfor de borgerlige Evangsmidler, let maatte kunne blive betragtet som en Gjenoplivelse af Kirketugten. Vel er det saa, som i Motiverne er anført: at „der i denne Henseende ikke vil kunne opstilles almindelige Regler, men at det maa overlades til de vedkommende Præster, efter Raadsførsel med Provsten og Bisoppen . . . at handle overeensstemmende med de i de enkelte Tilfælde foreliggende Omstændigheder.“ Men i alt Fald vilde, under Jagttagelse af den foreskrevne Raadsførsel, en Anvendelse af den kirkelige Disciplin i dens lovbestemte Omfang synes at finde Medhold i den nærværende Lov; og det vilde derhos være naturligt, at en forskjellig Praxis i saa